

Overgeleverd aan onrecht

Negen maanden onschuldig in een Duitse cel

Colofon

ISBN: 978 94 6365 706 8

1e druk 2024

© 2024, Maria

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Overgeleverd aan onrecht

Negen maanden onschuldig in een Duitse cel

Maria

*Voor Manon, die altijd alles voor mij heeft gedaan
en onvoorwaardelijk in mij heeft geloofd.*

Inleiding

Het is 2016. Maria woont in Meppen, Duitsland en is zelfstandig ondernemer van een bedrijfje in kinderkleding. Ze verkoopt kleding voor kinderen van nul tot twaalf jaar aan huis en staat ook regelmatig op markten. Daarnaast is ze een trotse moeder en oma, en ze brengt deze periode vooral veel tijd door met haar kleinkind Prinses. Haar dochter Manon helpt haar ook met de verkoop via sites als Facebook en Marktplaats. Haar bedrijf is haar lust en haar leven. Ze kan er goed van leven, heeft twee huizen en twee auto's. Ze heeft een vriend, Albert¹ met wie ze veel omgaat en die haar overal mee helpt. Hem kent ze nog uit de tijd dat hij haar buurman was in Nederland. Het contact is altijd gebleven.

Via Albert komt ze in contact met een vrouw die wat problemen heeft, Ilse². Maria is uit medemenselijkheid bereid om Ilse te helpen, en ze verblijft een tijdje bij Maria in huis. Maria helpt vervolgens met het regelen van een huis voor haar, in Neuenhaus. Hierna komen ze weleens bij elkaar op visite, terwijl hun kleinkinderen samen spelen. Maria heeft medelijden met Ilse vanwege haar vele privéproblemen.

Albert gaat regelmatig met de auto van Maria naar de garage voor onderhoud. Hij vertelt haar bijvoorbeeld dat de banden weer vervangen moeten worden of dat de uitlaat lek is. Maria vertrouwt hem de auto toe en is blij dat hij voor haar naar de garage rijdt.

1 Niet zijn echte naam.

2 Niet haar echte naam.

Op een dag belt Ilse Maria op met het verhaal dat haar dochter ziek is en dat haar auto kapot is. Ze vraagt haar of ze even een van haar auto's mag lenen. Maria stemt toe, maar stelt als voorwaarde dat de auto die zondag weer teruggebracht zal worden. Albert zorgt ervoor dat de auto bij Ilse komt. Maria gaat vervolgens naar Nederland met haar andere auto om op visite te gaan bij haar dochter en kleinkind Prinses. Hierna neemt ze haar kleinkind Prinses mee naar Duitsland, om haar zondag weer terug te brengen

Straat afgezet

Weer aangekomen bij haar huis in Meppen ziet Maria tot haar schrik dat de straat is afgezet door de politie en dat haar voordeur open staat. Vervolgens wordt abrupt haar portier opengetrokken, de telefoon van haar dashboard gegrist en wordt ze door politieagenten uit de auto getrokken. Totaal in shock vraagt ze of er iets met de auto loos is of dat er iets anders aan de hand is.

‘Dat zul jij wel weten,’ antwoordt een van de politieagenten. Binnen volgt uiteindelijk de beschuldiging van de officier: ‘U bent aangehouden op verdenking van het organiseren van drugstransporten in grote hoeveelheden.’

Ze wordt hierbij gezien als hoofdverdachte. Maria kan het niet geloven, ze is totaal overdonderd door deze bizarre aanklacht. Ze moet meteen mee en in tranen weet ze uiteindelijk nog uit te brengen: ‘Maar wie gaat er dan voor mijn honden zorgen?’ De politie belt haar dochter Manon, om te vragen of zij dat wil doen. Maria wordt geboeid in een geblindeerde auto meegenomen naar het politiebureau. Hier wordt ze vervolgens verhoord en worden haar vingerafdrukken vastgelegd. Ook worden er foto's gemaakt en daarna krijgt ze de handboeien weer om. En opeens, uit het niets, steekt een agent een soort

van stokje in haar mond. Ze vraagt wat hij doet, maar daar geeft hij geen antwoord op. Ze vermoedt dat ze haar DNA willen hebben. Maria zegt dat ze nergens van weet en alleen haar auto heeft uitgeleend. De politie gelooft haar niet, maar er is verder geen enkel bewijs tegen haar gevonden. Bij een huiszoeking in haar woning is ook niets gevonden en daarom laten ze haar de volgende dag weer vrij.

Terug in haar huis merkt ze dat de burens, met wie ze altijd goed contact heeft gehad, haar nu met argusogen bekijken. Maria voelt zich hierdoor ongemakkelijk en vertrekt naar haar hartsvriendin Ali in Nederland. Ze realiseert zich dat ze misschien maar beter ergens anders kan gaan wonen.

Haar zus Vayen en zwager Bo wonen in haar andere huis in Duitsland en ook zij worden vastgezet. Ilse had gezegd dat dat huis vol wiet zou staan en dat dat aan Polen en Russen werd verkocht. De politie geloofde eerst niet dat het Maria's zus is, omdat ze een verschillende achternaam hebben. Ilse had ook gezegd dat Maria's broer in Zweden erbij betrokken was. Daar is de politie niet geweest.

Met pijn in het hart besluit ze haar oude leven in Meppen achter zich te laten. Met hulp van haar dochter vindt ze een nieuw huis in Gorredijk.

Ilse wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar en zes maanden voor het transporteren van 32 kilogram amfetamine. Albert reageert nauwelijks op Maria's heftige avonturen en op de veroordeling van Ilse. Hij zegt dat het ook voor hem allemaal nieuw is. De agenten hebben Maria tijdens haar verhoor wel naar Albert gevraagd. Ze ontkent stellig

dat hij er bij betrokken is. Na al die jaren dat ze elkaar kenden, vertrouwt ze hem volledig. Het is voor haar volstrekt ondenkbaar dat hij zich met zulke praktijken bezig zou houden, laat staan haar ervoor zou gebruiken. ‘Wat een vies wijf,’ is het weinige wat hij te zeggen heeft over Ilse.

Gesloopt

De auto van Maria is helemaal gesloopt, alleen het stuur en de stoel zitten er nog in. Albert belooft dat hij zal regelen dat iemand haar auto voor haar ophaalt. Dit bevreedt Maria wel een beetje. Waarom gaat hij zelf opeens niet meer mee? Altijd heeft hij haar bijgestaan, nooit heeft hij haar in de steek gelaten, en dan bij een situatie als dit, het ergste wat je kan overkomen, stuurt hij iemand anders voor haar mee. In Gorredijk wordt het contact ook minder, het is hem te ver rijden, zegt hij. Maria heeft na het verhuizen beide auto’s verkocht.

Albert gaat nog wel mee om een nieuwe auto te kopen. Maria heeft geen verstand van auto’s en wil geen kat in de zak kopen. Maria hervat in Gorredijk haar werkzaamheden met de kledingverkoop, maar het staat inmiddels allemaal op een lager pitje. De spullen die er nog zijn zoals etalagepoppen en alle voorraad gaat in de opslag. Ze is nog steeds getraumatiseerd door wat haar is overkomen en vraagt uiteindelijk een uitkering aan. De gebeurtenissen zijn haar niet in de koude kleren gaan zitten en van ondernemen komt uiteindelijk weinig meer terecht.

Opnieuw aangehouden

Het is inmiddels 2018. Maria probeert opnieuw te beginnen met haar kleding en zal voor het eerst in twee jaar samen met

haar kinderen op Koningsmarkt staan. Ze kan het niet meer alleen.

Vlak daarvoor gaat ze naar het ziekenhuis in Leeuwarden voor een borstsonderzoek. Op de terugweg naar huis krijgt ze opeens een volgteken van de politie. Ze denkt: is er misschien iets met de auto? Die heeft ze nog niet zo lang. Aangekomen bij een parkeerplaats wordt ze direct uit de auto getrokken. Ze wordt geblindeerd en meteen afgevoerd naar het politiebureau in Leeuwarden. Eenmaal daar hoort ze dat haar weer hetzelfde ten laste wordt gelegd: ze wordt gezien als hoofdverdachte van het organiseren van drugstransporten.

Ilse blijkt gebruikgemaakt te hebben van artikel 31 van de Duitse Opiumwet, wat inhoudt dat je strafvermindering kan krijgen bij het onthullen van kennis die ertoe bijdraagt dat andere misdrijven of daders aan het licht komen. Hierbij heeft ze Maria en Albert aangewezen als de schuldigen van het organiseren van de drugstransporten. De volgende dag wordt Maria overgebracht naar Amsterdam. Hier ontmoet ze haar advocaat, die haar na het voorstellen direct vraagt of ze over genoeg geld beschikt om de advocaatkosten te kunnen betalen. Maria antwoordt dat ze geen geld heeft. De advocaat regelt dat ze drie maanden meldplicht krijgt, en voor de rest moet ze een andere advocaat zoeken. Maria moet zich van hem bij de rechtbank beroepen op haar zwijgrecht.

Maria gaat terug naar huis en moet zich voortaan iedere vrijdagmiddag op het politiebureau van Gorredijk melden. De eerste keer dat ze hier komt, weten de politieagenten echter van niets. Er staat niets in het systeem en de juiste papieren zijn ook niet aanwezig. In de weken erna is er een aantal

keer helemaal niemand aanwezig op het bureau. Maria belt in paniek het 0900-nummer om te vragen wat ze moet doen. Haar is verteld dat ze weer wordt opgepakt als ze zich niet meldt. De keren dat er niemand is wordt haar melding schriftelijk verwerkt, zo laten ze weten. Het maakt haar moedeloos en ze voelt zich machteloos. Ze heeft een maatregel opgelegd gekregen, maar kan zich er op deze manier niet aan houden.

Uitgeleverd

Nadat de drie maanden voorbij zijn, moet ze zich weer melden bij de rechtbank in Amsterdam. Er wordt haar verteld dat ze een weekendtas met kleding mee moet nemen. Buurman Wietze en Manon brengen haar naar de rechtbank en nemen plaats op de publieke tribune. In de rechtszaal hoort Maria van de rechter dat ze wordt uitgeleverd aan Duitsland. Ze wordt met een arrestantenbusje naar de vrouwengevangenis in Utrecht gebracht, zonder afscheid te kunnen nemen van Manon en Wietze.

Dagboek

In de maanden dat Maria in Duitsland in de gevangenis zit, houdt ze een dagboek bij. Maria schrijft bijna dagelijks. Op de voorkant heeft ze geschreven Be Strong. Dat houdt ze zichzelf iedere dag voor en ze zet het op ieder nieuw blok waar ze aan begint. Elke dag schrijft ze als eerste Goedemorgen allemaal en ze sluit steevast af met Hou van jullie. Het dagboek was meer voor haarzelf bedoeld en niet zozeer voor een boek. Daarom is de tekst hier en daar bewerkt. Lange zinnen zijn in delen geknipt, soms zijn herhalingen eruit gehaald voor de leesbaarheid. Wel is haar stijl zo veel mogelijk gehandhaafd. Ze kon niet alles opschrijven, haar dagboek werd regelmatig gelezen. Sommige dingen zijn daarom later toegevoegd.

4 december 2018

Ik werd weggebracht naar een cel onder de rechtbank in Amsterdam. Daar zat ik een paar uur; ik weet niet precies hoe lang, het was al donker. Opeens ging de celdeur open en werd ik eruit gehaald. Ik vroeg: 'Waar ga ik heen?' Ik was totaal in shock. Eerst kreeg ik handboeien om en dacht dat ik door de grond zakte. De bewaarder zei dat dat moest omdat ik vluchtgevaarlijk was. Ik moest zo huilen dat ik bijna stikte. Ze vertelden me dat de rechter had besloten dat ik uitgeleverd zou worden. Ik moest in een boevenwagen zitten; het voelde verschrikkelijk eng, want het was een hele kleine ruimte. Ik was doodsbang en dacht: wat gebeurt er toch allemaal? De bewaarder zei: 'Je gaat naar Utrecht, naar een vrouwengevangenis.'

Het was een nachtmerrie. Ik heb zo gehuild; geen Sinterklaas vieren met mijn kinderen en de kleintjes, wat miste ik ze. Ik zat zes dagen vast en mocht alleen even luchten in een soort

kooi. Ik voelde me dan ook als een leeuw in een kooi. Ik had alleen maar verdriet. Deze dagen waren zo verschrikkelijk. De vrouwen daar hadden gewoon plezier. Ik hoorde ze lachen en kon me dat niet voorstellen. Opeens kwam een bewaarder mij halen en zei: 'Je gaat weg.' 'Naar huis?' vroeg ik. 'Ja,' zei hij. Maar ik ging niet naar huis, Ik ging op transport naar Duitsland. Zo gemeen van die bewaarder.

10 december 2018

Ik werd uitgeleverd aan Duitsland bij een grensovergang. De Duitse politie nam mij mee. Ik vroeg: 'Waar ga ik heen?' 'Naar Kleef,' zeiden ze. Daar werd ik eerst in een cel gestopt ergens onder in een gebouw. Later werd ik opgehaald en moest ik voor een rechter komen. Er was een tolk bij. De rechter vroeg van alles aan mij. Ik zei: 'Ik neem het recht om te zwijgen en praat alleen met mijn advocaat.' Toen zei de rechter: 'Oké, je gaat voor twee dagen naar een vrouwengevangenis hier in Kleef.' Ik vroeg of ik mijn dochter mocht bellen. Ze zeiden dat dat mocht, maar het gebeurde niet. Toen werd ik weer teruggebracht, weer in een boevenauto naar de vrouwengevangenis. Daar moest ik me uitkleden, tot ik helemaal naakt was en moest me douchen. Ik kreeg twee flessen in mijn handen gedrukt: een met shampoo en een met douchespul. '*Sauber machen,*' zei de bewaarder. Ik kreeg een pyjama, blauw van kleur. 'Aantrekken,' zei ze. Ze gaf me ook een paar slippers, die waren veel te klein. Dat zei ik tegen haar, maar ze zei: 'Je hoeft niet te lopen, aantrekken.' Daarna werd ik in een cel gezet met twee verslaafde vrouwen. Ik moest mijn spullen in een kast leggen die niet op slot kon. Daarna moest ik naar een dokter, ze vroegen of ik verslaafd was en medicijnen nodig had. Ik zei: 'Ik gebruik geen drugs, ik heb alleen COPD.' Terug op mijn cel hadden ze mijn shag en kleding gejat. Ik

durfde niets te zeggen, want het waren zulke enge vrouwen. Ze zaten onder de zweren en wonden van de naalden die ze gebruikt hadden. Hun tanden waren helemaal weggerot. Het was echt middeleeuws. Wat was dit erg; ik wist me geen raad en was doodsbang. Ik verbleef twee nachten in deze cel. Daarna zeiden ze dat ik naar Vechta gebracht zou worden. Ik werd opgehaald en kreeg handboeien om; ik heb zo gehuild. Ik was zo bang, voelde me zo vernederd en alleen. Ik zat de hele dag in die bus, van 's ochtends acht uur tot 's avonds halfzeven. We reden van gevangenis naar gevangenis. Ik kreeg de hele dag niks te drinken of te eten. Nou kreeg ik sowieso geen hap door mijn keel. We waren intussen aangekomen bij de zevende gevangenis, in Bielefeld. Daar moest ik één nacht blijven. Dat was ook zo middeleeuws en ze gaven me nog steeds geen eten of drinken. Ik vroeg of ik ook wat te drinken kon krijgen, omdat ik de hele dag nog niks had gehad. Bij Gods gratie kreeg ik één droge boterham en water moest ik uit de kraan pakken. De volgende dag werd ik weer opgehaald en de bewaarder zei: 'Vandaag ga je echt naar Vechta.' Onderweg stopten we weer bij een gevangenis. Daar mocht ik naar de wc en ik moest wachten in een cel, ik wist bij God niet waar ik was. We reden verder en toen ik uit de boevenwagen stapte, die zo groot was als een bus, zag ik mijn vriend Albert opeens. Die was dus ook aangehouden. We mochten een sigaret roken. We zeiden niet veel tegen elkaar, rookten onze sigaret snel op en toen reden we weer verder. Eindelijk kwam ik in Vechta. Ik weet niet waar Albert naartoe ging. Weer was ik zo aan het huilen en was ik zo overstuurd, ik trilde als een rietje. In Vechta was het iets beter, niet zo'n hel als waar ik eerst geweest was. Bij binnenkomst kwam er een medegevangene naar me toe en ze vroeg hoe ik heette. Ik zei:

‘Maria.’ ‘Ik ook,’ zei ze en ze vroeg of ik Nederlandse was. Ik zei: ‘Ja.’ ‘Ik ook,’ zei ze.

Vanaf hier gaat het dagboek over in de tegenwoordige tijd.

21 december 2018

Het is inmiddels bijna kerst. Ik krijg een brief van de rechtbank in Nordhorn en ik moet vandaag verschijnen. Ik heb zoveel verdriet. Bij de rechtbank zie ik mijn advocaat. Ik word geboeid vervoerd daarnaartoe, want op het rechtbankpapier staat dat ik vluchtgevaarlijk ben. Ik weet niet wat me overkomt. Mijn advocaat zegt mij dat ik niets mag zeggen. Hij geeft aan dat hij de akte (het dossier) nog niet compleet heeft. Wanhopig zeg ik hem dat ik niks gedaan heb en naar huis wil. Van de rechter moet ik terug naar Vechta; mijn advocaat vertelt me dat ik nog drie tot zes maanden moet wachten. Ik heb het gevoel dat ik doodga als ik dat hoor, ik ben kapot van verdriet. Ik zeg nog een keer: ‘Maar ik heb niks gedaan,’ en kan de situatie waar ik in zit gewoon niet accepteren.

24 december

Ik raak alles kwijt: mijn huis, mijn uitkering. Ik kan het van de daken schreeuwen, maar dat helpt niks. Ik maak me zorgen over mijn hondjes; verschrikkelijk, wat heb ik pijn in mijn hart. Op dit moment staat mijn leven stil. Ik weet niet wat me te wachten staat. Dan krijg ik eindelijk te horen waarvoor ik word uitgeleverd. Ik word verdacht van drugshandel en -vervoer en de planning daarvan. Ik heb nog nooit drugs in mijn bezit gehad, wil er niks van weten. Ik heb veel in mijn leven meegemaakt, maar dit spant de kroon. Ik voel zoveel verdriet, wanhoop en angst en denk: hoe is het mogelijk dat dit mij overkomt? Weg van mijn huis, hondjes, kinderen, kleinkin-

deren. Ik mag geen contact met de kinderen hebben en heb het gevoel dat ik gek word van verdriet. Niemand zegt wat, weet wat en je zit in een cel opgesloten. ‘O, mijn God,’ huilde ik. Wat gaan ze doen en waar ga ik heen? Ze behandelen me alsof ik iemand heb vermoord, zo voelt het. Ik zie voor me hoe Manon en Wietze naar mij keken toen ik afgevoerd werd en hoe we alle drie de tranen in onze ogen hadden staan: tranen van ongeloof en onbegrip.

25 december

Het is kerst en ik zit in mijn cel; net als met Sinterklaas ben ik niet thuis bij mijn kinderen. Ik mis mijn kinderen, ik heb zoveel verdriet. Ik mag ze nog steeds niet bellen, zit in alle beperkingen. Ik heb ze al zo lang niet gezien.

25 december – kerstavond

Ik mocht even m’n cel uit, de directeur had voor de gedetineerden een lange tafel met gebak, koeken en koffie op de gang gezet, als een soort van kerstdiner. Ik was zo bang en zenuwachtig, dat ik schuchter aan de tafel ging zitten. Er zat een meisje naast me en die kreeg ruzie met een vrouw tegenover mij. Ze vloog over die tafel heen en beet die andere vrouw in haar hals. Het was te afschuwelijk voor woorden. Ik zat op mijn stoel genageld en beefde. Een bewaarder pakte mij vast en bracht me naar mijn cel. Hij deed de deur op slot. Ik hoorde later dat dat meisje aids had.

28 december

Ik heb een aanvraag ingediend of ik mijn dochter mag bellen: de rechter beslist of het mag. Ik ben wel blij dat ik hier Maria heb leren kennen, de Nederlandse vrouw, die gelijk op me af kwam. Ze heeft me vanaf de eerste dag gesteund en eten

gegeven. Ze komt uit Enschede. Ze was zo boos, omdat ik zo verdrietig was, en trok me aan mijn arm mee naar het kantoor-tje op de ring en zei: 'Ze heeft wel het recht om haar advocaat te bellen.' Ik kreeg weer een nieuw briefje, dat ik moest invullen en dat naar de rechter gaat voor eventuele toestemming.

Het is een nachtmerrie waarin ik ben beland. Ik ben al een paar keer volledig ingestort en bij de dokter blijkt dat ik een hele hoge bloeddruk (195) en een polsslag van 104 had. Tevens ontdekten ze tijdens onderzoek dat mijn hart niet links maar rechts zit en dat ik een gat in mijn trommelvlies heb. Ook krijg ik een slaapmiddel, omdat ik al twee weken niet slaap. Ik mis mijn hondjes en mijn familie en ben zo bang dat ik alles kwijt-raak. Ik voel me zo hopeloos en wanhopig. Ik zit hier in een cel en weet me geen raad, hoop dat de dagen snel voorbijgaan zodat ik naar huis kan, als ik nog een huis heb.

29 december

Ik heb weer niet geslapen, mijn geest is te sterk. Ik krijg geen medicijnen meer, dus heb nieuwe aangevraagd. Het is verschrikkelijk als je niet kunt slapen: je bent zo moe, maar je hoofd staat niet stil. Ik mocht vanmiddag een halfuurtje naar buiten (luchten); het was wel even fijn een beetje frisse lucht in mijn gezicht te voelen. Ik was samen met Maria. Ze blijft zoveel mogelijk bij me; dat is wel fijn, want ik ben heel bang en barst nog steeds de hele tijd in tranen uit. Je zou denken dat ik geen tranen meer zou hebben. Ook kan ik nog steeds bijna niks eten, waardoor ik mager en heel wit ben. Nog een paar dagen en dan is het oud en nieuw ...

30 december

Het is zondagochtend, geloof ik. Ik heb geen besef van tijd en heb slecht geslapen, hoogstens twee uurtjes. Om kwart voor

twalf mag ik mijn cel uit, dan heb ik 'vrije tijd', zoals ze dat hier noemen. Ik heb de hele nacht aan mijn kinderen liggen denken en dat buurman Wietze zestig jaar is geworden. Ik heb koffie gezet met een filter van wc-papier in een klein trechtertje: had koffie en een beetje shag van Maria gekregen. Het is nu zes uur 's avonds en ik zit in mijn cel. Ik heb een kutdag vandaag: ik zit de hele dag al te huilen en weet me geen raad. We moeten nu op de cel blijven en morgen en overmorgen ook. Wil zo graag naar huis.

31 december

Vannacht de hele nacht gehuild. Ik heb zo'n heimwee, ik kan niet eten en voel me zo alleen. Ik heb gedoucht en daar ben ik wel een beetje van opgeknapt. Voelde me zo vies, alles jeukt; heb het gevoel dat ik onder de vlooiën zit, zo jeukt mijn lichaam. De bewaarder zei dat dat komt door het water hier, er zit heel veel kalk in. Mijn hele leven is een brok ellende. Wie had ooit gedacht dat ik op mijn achtenvijftigste in de gevangenis zou zitten, bizar. Nog een paar uurtjes en dan is het nieuwjaar. Voor mij geen gelukkig nieuwjaar, maar een heel verdrietig nieuwjaar. Hoe zou het bij mijn kinderen zijn? Ik wil ze zeggen hoeveel ik van ze hou en dat ik ze mis. Ik kijk door de tralies naar buiten en af en toe zie ik een vuurpijl of siervuurwerk boven in de lucht en het besef komt: het is twalf uur. 2018 zal ik nooit vergeten. Elk nieuwjaar zal ik eraan terugdenken dat ik in een Duitse cel zat. Het is een groot trauma.

Ik schrijf zonder bril, want Maria heeft mijn bril even geleend. Zij leest de Bijbel en zei tegen mij dat ze bijna niks meer kan zien. Met mijn bril zag ze veel beter. Hij ligt nu nog steeds bij haar en ik vergeet hem ook steeds weer mee te nemen. Ik ben er met mijn hoofd niet bij. Ik mag nog

steeds niet bellen of op een andere manier contact met de buitenwereld hebben.

1 januari 2019

Heb ondanks alles toch wel een beetje geslapen. Je beleeft niet zoveel hier, het is zitten of liggen. Morgen is het weer een normale dag, dacht ik, maar nee, het is nieuwjaarsdag. Ik hoop dat mijn advocaat me bezoekt, misschien weet ik dan iets van wat er met me gaat gebeuren. Ben zo verdrietig en voel me zo ongelukkig. De bewaker heeft gezegd dat ik met een geestelijke moet praten. Ik vind het zo gemeen dat één persoon zegt dat ik erbij betrokken ben. Ik heb alleen mijn auto aan haar uitgeleend en verder heb ik er niks mee te maken. Ik ben onschuldig, weet me ook geen raad met mijn gevoel. Het laat me niet los dat ik hier ben voor niks; dat ik mijn auto aan haar had uitgeleend is meer dan twee jaar geleden, in juni 2016. Het nieuwe jaar begint al voor mij met ellende waar ik niet om gevraagd heb en waar ik van de ene op de andere dag in verzeild ben geraakt.

Eindelijk heb ik nu wel mijn eigen kleren gekregen. Ik doe een paar schone sokken aan en er zaten nog allemaal haren van mijn honden Jake en Mink aan. Daardoor schoot ik weer helemaal vol. Ik vertelde nog aan Maria dat ze in een pension zitten en veel tijd in een hok doorbrengen. Maria zei: 'Net als jij.' Dat was voor mij huilen en lachen tegelijk.

Morgen ga ik naar een soort van maatschappelijk werker (geestelijke dus), omdat ik vanmiddag een beetje doordraaide omdat ik mijn kind niet mag bellen en bang ben dat ik mijn huis kwijtraak. Bij hem mag ik mijn advocaat bellen, zodat hij dan aan Manon kan vragen hoe het met mijn huis komt. Hoop maar dat ik iets te weten kom.